

ønskeligheden af at opnå og bevare et højt beskæftigelsesniveau.

Der var fra visse sider i komiteen stærk modstand mod konventionsforslagets mulighed for at knytte strafferetlige sanktioner til overtrædelse af bestemmelser om mindstelønninger. Efter langvarige forhandlinger blev det dog besluttet at holde en sådan mulighed åben.

Konferencen vedtog enstemmigt komiteens rapport. Konventionen blev vedtaget med 248 stemmer for, 46 imod og 46 undlod at stemme. Henstillingen blev vedtaget med 251 stemmer for, 5 imod medens 74 undlod at stemme.

Efter konventionen kræves det, at der rent faktisk fastsættes mindstelønninger, medens det iflg. tidligere mindstelønskonventioner var tilstrækkeligt, at der blev etableret et system, hvorefter sådanne lønninger kunne fastsættes. Området for mindstelønsordningen er nu større end efter tidligere tilsvarende konventioner. Det forudsættes, at de stater, der ratificerer den nye konvention, rapporterer om de grupper af lønmodtagere, der ikke er dækket af mindstelønordningen og grundene hertil.

Det vil formentlig særlig have betydning for udviklingslandene, at det forudsættes, at der ved fastsættelsen af mindstelønninger — foruden til arbejderens behov — tages hensyn til virkningen på økonomisk vækst og beskæftigelsen.

Den vedtagne henstilling fastlægger mere i detaljer de forskellige metoder til fastsættelse af mindstelønninger og mulighederne for regulering heraf.

Konventionens og henstillingens tekst i tekst i dansk oversættelse er optaget i denne beretning i bilag 2, side 26-30.

6. Særlige beskæftigelses- og oplæringsprogrammer for unge mennesker som led i udviklingsarbejdet.

(2. behandling).

Ved 1. behandling på arbejdskonferencen i 1969, hvorom henvises til beretningen for det nævnte år, blev der vedtaget et udkast til en henstilling om dette emne. Arbejdsbureauet havde i sin rapport til brug ved 2. behandlingen optaget teksten til udkastet,

som på grundlag af drøftelserne under 1. behandlingen var omredigeret, således at der skelnes mere klart mellem to hovedkategorier af systemer: Beskæftigelses- og oplæringsystemer for unge i lande uden uddannelses- eller erhvervmæssige muligheder og systemer, som sætter unge med de fornødne uddannelsesmæssige og tekniske kvalifikationer i stand til at bruge disse kvalifikationer i samfundets tjeneste.

Under drøftelserne i komiteen erkendtes det, at en mere langsigtet løsning af problemet om unge menneskers uddannelse og beskæftigelse afhænger af den hurtighed, hvormed den sociale og økonomiske udvikling skrider frem. Det er imidlertid nødvendigt at give de unge særlige muligheder for at medvirke i udviklingsprocessen og samtidig dermed give dem en værdifuld optræning og et medansvar for deres lands fremtid.

De fleste af de kontroversielle spørgsmål var blevet løst under 1. behandlingen, og komitearbejdet koncentreredes om at søge kompromiser, der kunne accepteres af flertallet af medlemmerne, således ved: en del mindre ændringer af den nærmere udformning af henstillingen. Konferencen vedtog herefter henstillingen med 311 stemmer for, ingen imod medens 26 undlod at stemme.

I preambulen til henstillingen anføres det, at emnet i og for sig falder inden for området af gældende standarder, (labour standards), men at de nye problemer kræver andre måder at gribe tingene an på; henstillingen supplerer disse standarder.

Med hensyn til begge de to foran nævnte slags programmer opregnes i henstillingen nogle almindelige principper. Programmerne skal således etableres inden for rammerne af de nationale udviklingsplaner og integreres heri med henblik på opnåelse af fuld beskæftigelse; de bør ikke „overlappe“ eller foregribe andre midler i den økonomiske politik; de bør ikke gennemføres på en måde, der medfører en forringelse af de nævnte standarder; og private personer eller foretagender bør ikke kunne udnytte den indsats, der ydes af de mennesker, der er omfattet af programmerne.

Deltagelse i de særlige beskæftigelses- og oplæringsprogrammer bør være frivillig, og udtagelse herfra bør kun ske ved lov og i over-